

De weduwe in den lichttoeren van Margate.

Amsterdam - Høveker & Zoon.

DE WEDUWE

IN DEN

LICHTTOREN VAN MARGATE.

Eene ware Geschiedenis.

AMSTERDAM,
H. HÖVEKER.

Snelpersdruk van J. TAK.

DE WEDUWE IN DEN LICHTTOREN VAN MARGATE.

Uw woord is eene lamp voor
mijn voet en een licht op
mijn pad. Ps. CXIX; 100.

DE LICHTTOREN.

Wellicht hebben velen uwer, mijne jeugdige lezers of lezeressen, nimmer de zee aanschouwd, maar er wel eens naar verlangd. Wij willen dit nu eens in onze gedachten doen, totdat de goede God u mogelijk eenmaal vergunt dat groote werk Zijner hand van nabij te bezichtigen. Zijt evenwel niet bevreesd, als wij u tevens mededeelen, hoe deze er bij gelegenheid van een storm kan uitzien.

Ginds op de Noordzee richt een schip den sterven naar Engelauds kusten. Er heerscht een hevige storm: het is nacht; golven, die huizen hoog zijn, stapelen zich opeen en zinken dan weder in de diepte neder. Een rukwind doet het schip hevig stooten en stampen, en slingert het nu eens in deze, dan in gene richting, het roer kan geen dienst meer doen. God zij der zeelie-

den genadig! Indien het schip naar gindsche klippen wordt heen gestormd, dan is alles verloren; reeds is er een lek ontstaan. Vele matrozen arbeiden aan de pompen, om het indringende water te lozen, andere werpen een gedeelte der ballast over boord. Geen ster is er aan het uitspansel te bespeuren, die den noodlijdenden hun te houden koers kan aanduiden. Met een bedenkelijk gezicht, staat de kapitein, die op zee grijs is geworden, op het halfdek en tracht een sterrebeeld te ontdekken, te midden van het zwarte wolkenfloers, maar te vergeefs. Eensklaps echter verheldert zijn gelaat. — Wat ziet hij? Hij geeft aan een nabij hem staand zeeman zijn kijker en vraagt: „Wat ziet gij? „Een helder licht zuidwestwaarts aan den horizont,” was het antwoord. „Dan is het de lichttoren,” roept de gezachvoerder met eene krachtige stem. De kreet: „de lichttoren, de lichttoren!” weergalmt over het geheele schip.

Op nieuw worden drie noodschoten gelost. Het geloei der golven bedaarde een oogenblik, en nu hoort men van het strand ook drie schoten, ten teeken, dat hunne seinen opgemerkt zijn: nieuwe hoop bezielde het scheepsvolk.

Maar de storm ontstak op nieuw en hevige windvlagen volgden elkander op; het gevaar vermeerderde en, wind en weder trotserende, stond de kapitein nog op dezelfde plaats naar den licht-

toren te turen of er nog geene redding kwam opdagen.

Op eens voelde hij eene kleine hand, die hem bij den arm greep. „Vader! vader!” hoorde hij roepen; maar eerst toen voor de derde maal deze woorden werden geuit keek hij om, en zag zijn zoontje, dat hem met smeekende blikken aanstaarde en zeide: „Vader, de man, die mij zoo veel van de heidenen heeft verteld, bidt zoo vurig met ALFRED en MARIA en laat u vragen of gij ook niet bidden wilt.”

Zwijgend neemt de vader het knaapje bij de hand, wenkt den nabijzijnden stuurman, om zijne plaats in te nemen en snelt de trappen af naar de kajuit. Hier vindt hij een man te midden zijner kinderen geknield; zijn bleeke kleur, een smartelijke trek in zijn edel gelaat verraden, dat reeds menige storm over zijn hoofd heeft gewoed; maar uit zijn oog straalt eene vriendelijkheid en zelfverloochening, die bewijzen dat zijn burgerschap hier boven is. Toen ook de kapitein bij hem geknield lag, zeide hij met eene vaste stem: „Heer! toen Gij voormaals op aarde rondwandeldet gebodt Gij stilte aan wind en golven en zij gehoorzaamden aan Uw bevel, doe nu ook alzoo, spoed ter onzer hulpe, want niemand, die op U vertrouwt, zal beschaamd worden.” Te midden dezer bede, riepen onderscheidene stemmen door de opene deur: „Daar zijn de reddingbooten.”— „Geloofd zij God, Amen!”

sprak de zendeling op plechtigen toon: „Amen!” herhaalden de kapitein en eenige tegenwoordige matrozen, terwijl zij verheugd van de knieën opstonden. De meeste der passagiers begeeven zich nu in de booten en landen behouden aan in de engelsche stad Margate, terwijl de kapitein met zijn volk op nieuw beproeft den naastbij zijnden haven binnen te loopen, hetgeen ook eindelijk, na aanwending van ongeloofelijke pogingen, gelukt.

Hier is nu nogmaals gebleken, lieve vrienden, waarom men op zoo vele zeer gevaarlijke plaatsen der zeekusten lichttorens heeft gebouwd. Hoe veel moeite en kosten heeft men daaraan moeten besteden, om ze dikwijls op vooruit springende rosten, of op landtongen, die ver in zee uitloopen, te bouwen. — Soms zijn het gevaarten aan hooge torens gelijk. De onderscheidene seinen, die door vuren of lichten van dezelfde kunnen worden gegeven, zijn den meesten zeevarenden bekend, en hoevele menschenlevens daar reeds hunne redding aan verschuldigd zijn, is God alleen bekend. — De uitvinding er van is evenwel niet nieuw, och neen! — Reeds 300 jaren voor CHRISTUS geboorte liet de Egyptische koning PHOLEMÉUS PHILADELPHUS, op het eiland Pharos, voor Alexandrie, een lichttoren bouwen van wit marmer met acht verwelfde verdiepingen, die 500 voeten hoog was, en, door zijue

verblindende witheid, ook des daags op zeer grooten afstand zichtbaar was. 's Nachts kon men het flikkerende licht op zee wel 50 uur ver bespeuren. Deze toren was zoo prachtig, dat ze onder de zeven wonderen der waereld gerekend werd.

Maar bij deze gelegenheid moet ik u nog aan een anderen lichttoeren herinneren, wiens heerlijkheid niet te evenaren is: want God zelf heeft die gebouwd, opdat de ziel op geene dwaalwegen gerake bij zijne pelgrimsreis, op geene klippen stoote, of in storm of nacht vernietigd worde; maar gelukkig aanlande in de woningen des heils. Gansche volken staren Hem aan; maar ook voor kinderen is Hij te bespeuren. Zoo zij de oogen geloovig naar Hem wenden, dan leidt Hij hen op een effen pad naar grazige weiden. Kent ge dat dierbare hoek, waarvan gezegd is: Uw woord is eene lamp voor mijnen voet en een licht op mijn pad? — Welnu, Jezus is dat licht, hetwelk u zoo heerlijk daaruit in de oogen schittert, op elke bladzijde des bijbels. Heeft Hij niet gezegd: „Ik ben het licht der waereld; wie Mij navolgt, zal niet in de duisternis wandelen, maar het licht des levens hebben.”

Vergezelt mij nu nog eens in die kamer van de onderste verdieping des lichttorens, dien wij reeds van verre hebben aanschouwd. Duisternis heerscht daar in de ziel, onheilspellende golven

zijn omhoog gestegen en menig hart siddert en beeft; maar daar daagt het licht aan den gezicht-einder en leidt de ziel zeker naar het land des eeuwigens lichts.

DE STERVENDE VADER.

„HANNA” sprak een man, die in voormelde kamer te bed lag met eene zachte, bevende stem, „och, zend toch eens iemand naar de stad, om een predikant te halen, voor dien tijd kan ik niet sterven.” Smeekend zag de vrouw hem aan en antwoordde: „Beste man, heb nog een half nurtje geduld tot dat de geweldige storm wat bedaard is: ik durf er nu MARIA niet door sturen.”

Maar het duurde den man wat lang: hij keerde zich zuchtend om en het koude zweet op zijn voorhoofd, zijn moeielijk ademhalen en de tranen, die hij vergoot, verrieden, dat niet alleen zijn lichaam, maar ook de ziel een zwaren kamp te strijden had en beide naar bevrijding uitzagen.

HANNA had juist hare jongste kinderen te bed gebracht, alleen MARIA, een lief twaalfjarig meisje, het oudste, had zoo dringend verzocht: „Och, moeder, zend mij toch niet naar bed, maar laat mij naar de stad gaan, om den predikant te halen!” Maar zij schudde met het hoofd, „neen!”

en keek met angstige blikken naar de lucht. Juist wilde MARIA, met tranen in de oogen haar verzoek herhalen, middelerwijl zij den blik op den zieltogenden vader sloeg, toen de deur des lichttorens knarste, en voetstappen gehoord werden, die den trap opstegen. HANNA snelde met eene lantaarn buiten de kamer en de zendeling, waarmede wij reeds kennis hebben gemaakt, stond voor haar. Hij wilde zoo gaarne eens van deze gelegenheid gebruik maken om een lichttoren bij nacht en van zeer nabij te beschouwen, waar hij nog nimmer gelegenheid voor had gehad. Zijne medepassagiers waren naar de naastbij zijnde stad gegaan, om te overnachten. Toen de dienaar des Heeren met een vriendelijk: „God groet u,” in de kamer trad, drong er een lichtstraal in het hart des stervenden mans. Niet lang duurde het of de zendeling zat, als een engel van God gezonden, aan het bed van den zieke, die zijn bezwaard hart vol vertrouwen voor hem uitstortte, en zelfs zijne geheimste afdwalingen niet voor hem verborg.

Maar het sterven is eene ernstige zaak. De man sidderde voor Hem, Die harten en nieren beproeft, Die zelfs van ieder onbedacht woord rekenschap zal eischen en de kreet. „Hoe zou ik zalig kunnen worden!” ontglipte dikwijls aan zijne bevende lippen.

De zendeling wees hem toen echter op dien

Heiland, wiens bloed voor ons is vergoten, die gezegd heeft: „Komt allen tot Mij, die belast en beladen zijt en Ik zal u geenszins uitwerpen,” op Hem, die onze krankheden droeg, onze smarten op zich nam, opdat wij vrede en door Zijne wonden genezing hebben zouden.

Allengkens keerde de rust in de ziel des stervenden terug en een trek, die vrede met God aanduidde, spreidde zich over zijn gelaat uit. „Ja, het bloed van JEZUS CHRISTUS, Gods Zoon, reinigt ons van alle zonden,” zeide hij eindelijk. Och, mijnheer, deel mij nu ook nog eens het maal des Heeren toe; dat is mijn vurig verlangen, mijne ziel dorst naar God.” De zendeling loofde God: hij mogt de dienst eens Samaritaans verrichten, en wat geeft meer vreugde aan een kind van God? Uit zijne hand ontving de stervende het Heilig Avondmaal en de verzekering, dat zijne zonden vergeven waren. Nu legde de stervende man verzoend met God en zalig in Hem zich op zijne legerstede neder. Nu had hem de Geest Gods gelooven en bidden geleerd, zoodat hij geen vrees had om in CHRISTUS voor Gods aangezicht te treden. Inmiddels was de storm meer en meer bedaard, de maan schoot hare stralen door de enge ramen des lichttorens. — Op zijn verlangen hieven zij, die rondom zijne legerstede stonden, met een zachte stem het volgende lied aan, dat de stervende vol zalige vreugde aanhoorde.

Ik leg mij neder in uw armen,
 Mijn Heiland, als mijns levens avond daalt;
 Gij zijt mijn Redder vol erbarmen,
 De zon die ook mijn doodsvallei bestraalt.
 Waar JEZUS is daar kan 't niet donker zijn,
 Waar JEZUS is daar voel 'k geen stervenspijn.

Mijn JEZUS, wees mijn steun, mijn leven
 Wanneer ik sterf, leid mij naar mijn te huis.
 'k Wil in Uw schoot den doodsnik geven,
 Het brekend oog gevestigd op Uw kruis.
 Gij zijt mijn troost; de zwartste nacht is licht
 Verhelderd door Uw heerlijk aangezicht.

Voor al mijn schulden, al mijn zonden
 Is heeling en verzoening aangebracht
 In 't bloed, dat stroomde uit de wonden
 Van 't schuldloos Lam, op Golgotha geslacht.
 'k Beveel mijn geest in Zijn doorboorde hand,
 Hij weet mijn plaats in 't eeuwig vaderland.

Hoe zou ik nog voor 't sterven vreezen,
 Nu JEZUS zelf ten grave is gedaald,
 Maar — als verwinnaar is verzezen
 En over dood en hades zegepraalt?
 De dood is dood! en geeft zijn buit eens weer;
 Verheerlijkt leef ik eeuwig bij den Heer!

Het lied was te naauwernood geëindigd, of
 de man slaakte een diepe zucht, hief de handen

hemelwaarts en zeide zachtjes: „Heer JEZUS, wees mij zondaar genadig. Amen, Amen.”

Hij had den strijd volstreden.

DE WEDUWE.

Wie vroeger wel eens den lichttoeren bezocht had en het huisgezin, dat er woonde, gekend had, en nu na eene wijle tijds weder binnen trad, om onder geleide van HANNA, die de vergunning had gekregen er te hlijven wonen, de hooge wenteltrap te bestijgen, ten einde van het vlak, waar 's nachts de lichten werden ontstoken, een blik langs den onmetelijken gezichtseinder te slaan, staarde de vrouw met een onderzoekenden blik aan. — Terwijl zij eertijds al het merkwaardige als eene les opsomde, zoo waren hare aanduidingen nu vol gevoel, juist ter snede en bedaard gesproken. Onwillekeurig rees dan de gedachte bij hem op: „Wat is die vrouw veranderd?” — En zoo was het ook. HANNA had geleerd, wat velen eerst op het sterfbed, en dan meermalen, helaas, nog niet leeren, dat: „het gedichtsel van 's menschen hart boos is van de jeugd af aan.” Zij had haar leven, hare handelingen in het licht des Godlijken woords leeren beschouwen

en met smart waargenomen, dat zij alle bevlekt en onrein waren. Zij bespeurde het maar al te goed, dat zij te zeer voor aardsch goed en aardsche genietingen had gezorgd en nu reeds haar loon weg had. Maar zij had ook ondervonden, waarom God Zijn lieven Zoon had moeten zenden tot verlossing der menschen, waarom Hij Zijn bloed voor ons vergieten wilde. Tôt Hem nam zij hare toevlucht bij de knagingen haars gewetens en bij Hem, dien Vriend van belasten en beladenen, vond zij rust voor hare ziel. Gods genade had haar door vele droefheden gevoerd, om haar hart te louteren en te reinigen en zich eindelijk aan haar te openbaren. — Gods genade had haar in kennis gebracht met vele leden van christelijke vereenigingen aan welke zij zich kon verbinden en goeden raad van hen ontvangen. Zoo werd zij, na menigen strijd, eene discipelin des Heeren en trachtte een godzalig leven te leiden in verborgen omgang met den Heer. Maar des menschen hart is een zonderling ding, dan trotsch, dan vervaard, en zoo de Geest Gods niet zoo getrouw was in zijn arbeid, dan zou ons geloof dikwijls schipbreuk lijden.

De vrouw zou van geloof tot geloof geleid worden. Zij zou als goud uit den smeltkroes der droefheid te voorschijn treden.

Laat ons het verhaal voortzetten, en zien hoe? —

Door den zendeling, wien wij aan de stervens-

sponde van den lichtwachter leerden kennen, had zij veel hooren verhalen, hoe het werk der zending in de heidenwaereld dikwijls gezegend werd. Door hem werd zij meer en meer onderricht van de dingen, die het koningrijk Gods aangaan, en dus zal het geene verwondering baren, dat zij de zendingbijeenvkomsten trouw bezocht en er in hare kamer eene plank werd gevonden, waarop een bijbel, eenige godsdienstige boekjes, maar ook... een busje voor liefde gaven aan de zending stond. Kon echter eene weduwe met vier kinderen, die slechts een gering inkomen had, een inkomen, dat nu en dan maar door eene fooi van bezoekers des lichttorens vermeerderd, werd, nog iets voor dat werk afzonderen?

Sinds dien bangen nacht, dat een bode van God had moeten komen, om haar en haar stervenden gade in zijn laatste uur bij te staan, sinds deze haar had bekend gemaakt met JEZUS zondaarsliefde, en tevens met haren duren plicht om uit dankbaarheid ook het hare bij te brengen ter verspreiding van het Evangelie onder de heidenen, dacht HANNA gedurig na, hoe zij ook haar penningske voor dit heilig werk kon bijdragen; want aan haar had de Heer toch ook groote dingen gedaan, had haar hart met heiligen vrede vervuld, haar in haren weduwstaat genadig behoed met hare kinderen. Zoude zij Hem dan ook niet een dankoffer brengen?

„Ja, Heer,” sprak zij op zekeren zondag aan het venster staande: „Alles, wat mij 's maandags voor 12 uur door bezoekers als eene fooi wordt gegeven, zal het uwe zijn. aan de zendingkas zal ik dat afstaan. Moge het offer u welgevallig zijn!” Zoo zat zij den volgenden maandag morgen hare kinderen aan te kleeden, en MARIA gereed te maken voor de school. — Met bekommering zag zij, hoe versleten de kleederen er begonnen uit te zien, hoe noodig de kinderen nieuwe schoenen moesten hebben, zij rekende eens na, hoe hare kas stond, toen er geklopt werd en iemand binnentrad. Dit was echter geen bezoeker des torens, maar iemand met een brief — en wel geen opbeurenden. — Het was eene rekening van den dokter, voor visites bij haar overleden man, ten bedrage van *f* 36. — „Ach, hemel,” zuchtte de vrouw: „waar zal ik dat geld van daan krijgen?”

Peinzende deed zij dien morgen haren arbeid, en toen zij zich te tien uur aan haar spinnewiel zette, en nogmaals aan de rekening dacht, viel haar op nieuw een steen op het hart. De kinderen speelden om haar heen en zongen eindelijk het lied:

„Wie slechts den goeden God laat zorgen
 „En op Hem hoopt in 't bangst gevaar,
 „Is bij Hem zeker en verborgen,
 „Dien redt Hij Godlijk, wonderbaar:

„Wie op den hoogen God vertrouwt
„Heeft zeker op geen zand gebouwd.”

Juist wilden de kinderen het volgende vers beginnen en de moeder, die getroost en beschaamd had toegeluisterd, verheugde zich daarover, toen een vreemd heer binnentrad, die den lichttoren wilde zien. — Moeder HANNA geleidde hem naar boven en gaf hem uitleg van alles. Hij had mogelijk gezien hoe bekommerd zij er uitzag, althans, bij het uitlaten, drukte haar hij een guinje (*f* 12.) in de hand, en juist toen hij buiten de deur was getreden, sloeg de torenklok 12 uur.

Maar welk een tweestrijd ontstond er nu in het hart der arme vrouw! Besluiteloos hield zij het geldstuk, langen tijd, in de hand. Van den eenen kant fluisterde haar eene stem in: „Heeft God zelf dezen vreemden niet tot hulp bij mij gezonden? Is dat niet een bewijs; dat mijn gebed en wijne tranen tot Hem zijn opgestegen? Heeft Hij zelf niet in Zijn heilig Woord gesproken: „„Zijt niemand iets schuldig.””

Eene andere stem sprak echter even luid: „Hebt gij vergeten wat reeds SIRACH in zijne spreuken zegt: „„Het is beter niets te beloven, zoo gij niet houdt wat gij hebt beloofd.”” — En hoe ASAPH zegt: „Mijne geloften zal ik den Heer betalen.” (Ps. 116.) God heeft nog

andere middelen en wegen om u te helpen; vertrouwt op Hem, gij kleingeloovig hart." Maar HANNA kon het echter met zich zelve niet eens worden. Even besluiteloos als des middags was zij ook des avonds, en wie der jeugdige lezers die deze besluiteloosheid kent, mogen der weduwe wel een beteren raad geven dan die kennissen, welke zij in den namiddag had bezocht. De een had dit, de andere dat geraden; maar niemand had gezegd: „Leg het geld in de bus, welke gij tot zulk een heerlijk doel hebt bestemd, leg het er in onder opzien tot God, Die u verder helpen zal: gij hebt immers onder zijn oog die belofte gedaan.”

Al peinzende en verder peinzende, besteeg zij na de kinderen te bed te hebben gebracht, de bovenste verdieping van den lichttoren, om in den gebede tot God te naderen. Van hier gezien lag de onmetelijke oppervlakte der zee voor haar als een opengeslagen boek, en alles, alles verkondigde haar 's Heeren almacht, goedheid en liefde: duizende en duizende sterren fonkelden aan den hemel boven haar en weerkaatsten op den effene zee, slechts spaarzaam door den golfslag beroerd. — HANNA verstond die taal, zoude ook hare ziel niet kalm worden? „Ja, ja,” stamelde zij, „mijne ziel love den Heer en al wat binnen in mij is Zijn heiligen naam! Bij God is mijne hulp. Zal Hij, Die de leliën des velds

kleedt, Die den hemel en de aarde gemaakt heeft, de zee en al wat in dezelve is, Die den verdrukten recht doet, den hongerigen brood geeft, u in CHRISTUS niet alle dingen schenken? Genadig en barmhartig is de Heer, langmoedig en groot van goedertierenheid. Wankel dus niet langer, gij kleingeloovige. „Hij is het immers die het vee zijn voeder geeft, aan de jonge raven, als zij roepen.” Door deze gedachten bemoedigd stond zij, met verlicht hart, het verheven schouwspel aan te staren. „Ach God,” zeide zij, „hoe vele schepselen schiep uwe hand, allen leven en bewegen zich, in zee, in woud en op aarde. Allen ontfangen het noodige. En gij, arm hart, gij wilt klagen aanden oppermachtigen Heer? Gij wilt klagen, die door JEZUS toegang tot Gods troon hebt? Gij wilt vragen: Van waar krijg ik het geld? — HANNA had genoeg ervaren: zij viel op de knieën en sprak op ge-roerden toon: „Heer vergeef uwe arme dienstmaagd hare kleingeloovigheid, haar ongelooft.” — Tranen verstikten hare stem en deze tranen spraken nog luider tot den Heer, dan die der HANNA uit het oude Testament. Vroolijk stond zij toen op, kreeg toen spoedig het goudstuk uit haren zak en legde het in het busje. Nu zocht zij hare slaapstede op, bij de reeds sluimerende kinderen, en genoot weldra de rust des rechtvaardigen.

Maar de Heer waakte over haar. Den volgenden

morgen kwam eene dame met haar dochttertje, door een bediende gevolgd, en wenschte den lichttoeren te zien. Het oog der dame rustte lang met deelneming op die vrouw in haar weduwkleed, zij knoopte op vriendelijken toon een gesprek met haar aan, zoodat HANNA'S hart zeer verruimd werd. Hoe beschaamd was zij toen de dame haar bij het afscheid ook een goudstuk in de hand drukte, hoe verheugde zij zich den Heer hare geloften te hebben gehouden. Maar de dag daarna kwam de bediende haar een deelnemend briefje van die vreemde dame brengen, waarin zij ongeveer het volgende meldde:

„Ik denk, met bijzondere deelneming, aan u en uwen toestand en wensch zoo als ook mijn dochttertje, gaarne uwe zorgen te verlichten. Hebt ge dus een zoon, geef hem aan mij ter verpleging, ik zal voor zijne opvoeding zorgen enz.”

HANNA had echter slechts dochters en liet dit, op een bescheidene, dankbare wijze, de dame antwoorden. Hoe groot was echter hare verwondering toen den derden dag die bediende nogmaals hare woning betrad en een rolletje met 25 guinjes (*f* 300) op de tafel legde, zeggende:

„Twintig dezer guinjes zendt u, met haren hartelijken groet, mevrouw de hertogin van Kent en de overige vijf hare dochter, VICTORIA.” (De tegenwoordige koningin van Groot-Brittannië.)

En nu, jeugdige lezers en lezeressen, wat zoudt

gij nog meer willen weten? ja, dan zoude ik u zeggen dat de weduwe beschaamd, maar ook verheugd, geene woorden genoeg kon vinden om God en hare weldoenster haren dank te betuigen; dat haar geloof sterker, hare liefde vuriger werd; dat zij nog getrouwer het pad bewandelde, dat de lichttoren dáár boven haar aanwees; dat zij en hare kinderen steeds meer en meer het werk der zending bevorderden en liefkregen. — Liever zal ik de vraag aan u doen: Wat kunnen wij van onze weduwe leeren? — Wij willen bidden, wij willen geven, opdat het Evangelie meer en meer ook in de heidenwaereld verspreid worde. Wij willen aan 's Heilands woord gedenken: „Voorwaar, Ik zeg u, wat gij aan een dezer kleinen hebt gedaan, hebt gij aan Mij gedaan.” Hoe gering ook, alles zal u eenmaal vergolden worden door Hem, Die ook gezegd heeft dat: „geen beker koud water, in Zijnen naam, in liefde, gegeven onvergolden zal blijven.”

Al moest ook het geschonkene uit uwen mond worden gespaard, zoo doet het, lieve kinderen, in Jezus naam, en als de aanmerkingen van waereldgezinde menschen u op een dwaalweg willen leiden, waarvoor God u behoede, denkt dan dikwijls, als gij er toe genegen zijt, aan onze weduwe op den lichttoren.

toen viel haar op nieuw een steen op het hart

Prijs 10 Cents. 25 Exempl. f 2